

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

Sectio IV. De diversitate confirmationum Privilegiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

favorem viva vocis oracula emanarunt, minus Canonica interpretatione extendebant, & perperam in disciplina Ecclesiastica detrimentum, executioni mandabant. Igitur quando cessant abusus, & difficultates, & cum prudente scientia, & matura deliberatione oracula exercentur, non manent revocata, neque à Gregorio, neque ab Urbano, quod cum ferè semper à viris doctis & prudentibus pro foro conscientiae fiat, in sua vi remanebunt dicta oracula, præcipuè illud Pij V. nuper relatum.

462. 16. Ex quo fundamento colligit P. Donatus Traët. 16. q. 7. quod oracula concessa Prælati pro bono regimine Religionis, & salute animarum suorum subditorum, non comprehenduntur sub dictis revocationibus, quia Prælati non abutuntur Oraculis sibi concessis, neque sine magna prudentia & circumspetione illa interpretantur. Et sic fuisse declaratum à sacra Congregatione Regularium testatur Castell. de elect. canon. c. 5. n. 37. & ipse Donatus. Sed an hæc doctrina sustineri possit, & quomodo, dicemus d. sp. 8. de Oraculis, sect. 8 à num. 1. usque ad 3. inclusivè. Aliam rationem in favorem hujus sententiae ministrabit doctrina Sectionum sequentium, præcipuè sect. 7. à n. 15. videantur ibi dicenda.

(Animadvertendum, quod sententia, quam Auctor anno 1665. in prima hujus operis editione, cum Doctoribus ab ipso relatis, hac Sectione num. 4. & seqq. ut probabilem docuerat, nunc talis esse desinat, post emanatum die 18. Martij an. 1666. Alexandri VII. decretum, juxta propositionem 2. ejusdem decreti, qua hujus est tenoris: Regulares possunt in foro con-

scientiae uti privilegiis suis, quæ sunt expressè revocata per Concilium Tridentinum. Hanc quippe eo decreto cum alijs 16. damnavit, atque in posterum doceri prohibuit.

SECTIO IV.

De diversitate confirmationum privilegiorum.

1. PRO intelligentia supponi debet 463. vulgaris distinctio duplicis confirmationis. Una dicitur, in forma communi, ut constat ex Cap. Diversitatis, de concess. præbend. Alia dicitur, in forma speciali, & communiter appellatur ex certa scientia, Cap. 1. de transact. ibi: Plenissima notione, ubi id notat gloss. & in c. Veniens, eodem tit. Nec desunt qui sentiant, quod nisi in confirmatione addatur verbum aliquod, quo declararetur mens Pontificis intendentis confirmare solum in forma communi, v.g. confirmo privilegium prout factum est, vel prout est in usu, vel quid simile, confirmatio absolute prolata censetur perfecta, & valebit, sicut si esset ex certa scientia. Sic sentiunt Abbas, Joan. Andreas in Cap. Examinate, de confirmat. util. vel inutil. Alexander cons. 54. n. 9. lib. 1. & Bartol. cons. 196. n. 2. lib. 1. Sed oppositum tenendum est cum communi sententia. Unde nisi in confirmatione inveniantur ea, quæ jam dicam, semper reputanda erit in forma communi, sic Suar. lib. 2. cap. 18. num. 3.

2. Supponendum est secundo, confirmationem privilegiorum posse fieri, uno modo, cum perfecta notitia eorum, quæ confirmantur; alio modo, cum

am sola cognitione confusa privilegij, quod proponitur confirmandum, ut antea concessum erat, sine alio examine, vel districtiore notitia illius. Quando igitur confirmatio fit priori modo, dicitur *ex certa scientia*: quando verò fit posteriori modo, dicitur in *forma communi*. Unde quando in ipsa confirmatione adduntur verba aliqua, quibus sufficienter significatur præcessisse examen, seu cognitionem perfectam, erit *ex certa scientia*: quando verò in confirmatione hoc non invenitur, erit in forma communi.

465. 3. Ut autem agnoscas hanc differentiam, adverte quod si in instrumento confirmationis inseratur totus tenor prioris privilegij confirmandi, tunc proculdubio confirmatio est *ex certa scientia*, quia agnoscit Pontifex totum negotium, & suam adhibet auctoritatem, & voluntatem confirmandi, juxta *Cap. Venerabile*, de confirmat. ut ibi: *Et ad majorem rei evidentiam in litteris confirmationis, tenor compositionis insertus*, ubi gloss. addit: *Illam confirmationem fuisse ex certa scientia, quia Papa cum omnia ea viderit, confirmavit*, sed tenor verborum non requiritur, cum in confirmatione ponitur clausula *ex certa scientia*, ut latè diximus, quia hæc clausula est sufficiens signum talis cognitionis; nam cum per eam Princeps affirmet se confirmare *ex certa scientia*, illud quod facit, illi credendum est; ita Panormit & alij communiter, quos refert, & sequitur Felin. *Cap. cum inter, de except.* ubi à principio disputat latè hanc, & aliam questionem; an videlicet necessaria sint in rescripto formalia verba *ex certa scientia*, & Suar. *lib. 8.*

cap. 18. num. 6. ait: Cum ipso Felino, quod non est necessaria clausula expressa; *ex certa scientia*, ut confirmatio dicatur talis; sed sufficere, quod ex aliis verbis ejusdem rescripti; seu ex narratis in illo, constet principem cum plena facti cognitione processisse; & sic sufficit clausula æquipollens illi, *ex certa scientia*, qualis est illa de plenitudine potestatis, quia per hanc clausulam significat Pontifex se velle operari, non tantum secundum commune jus; sed etiam supra, vel contra illud, quod non præsumitur facere, nisi *ex certa scientia* operetur, sic Suarez *ibidem* cum alijs. Et eadem ratione ait, censetur sufficere clausula, *non obstante lege disponente in contrarium*, vel si dicat: *Non obstantibus quavis lege, statuto, consuetudine, & privilegio, quorum tenores pro expressis, &c.* quia tunc censetur uti plenitudine potestatis.

Similiter quoties est secunda jussio, seu geminatio rescripti, quia hæc geminatio habet vim certæ scientiæ; sic Decius *conf. 649. in fin.* Tusch. *Tom. 2. lit. C. conclus. 708. n. 41.* & alij, cum Merola *disp. 6. cap. 5. num. 5.* Donat. *Tract. 11. q. 5. num. 6.* Denique addit Suar. communiter hanc certam scientiam, intelligi de scientia facti, nam de scientia juris semper præsumitur in confirmatione, quæ fit *ex certa scientia*, quia Princeps habet jus in pectore, & illud ignorare non præsumitur, *Cap. 1. de constit. in 6.* Quod in privilegijs omnes admittunt, etsi non in omnibus rescriptis idem concedant, ut videri potest in Felin. *Cap. nonnulli, in 2. object. contra quartam fallentiam.*

4. Ex quibus facile colligitur, quod 466. quan-

quando in confirmatione nullum verbum sufficiens additur, ex quo constet, confirmationem processisse, habitam plenam notitiam prioris privilegij, semper erit in forma communi, quæ nihil aliud est, quam quædam simplex approbatio facti præteriti, neque ampliatur, neque supplet defectus, si forte inveniuntur in privilegio confirmando; neque validum reddit, quod erat nullum, ex qualibet causa: & ratio est, quia licet beneficium Principis sit latè interpretandum, non tamen ultra proprietatem verborum, sed verbum *Confirmo* purè prolatum, non est verbum donandi, nec faciendi aliquid de novo simpliciter: sed tantum approbandi, quod factum est, ut apertè supponitur in *Cap. inter, de fid. instrum. §. ceterum, & §. cum igitur*; sic *Suar. num. 7. cum communi.*

466:

5. Dices, quid si addatur tali confirmationi clausula *innovamus, vel de novo concedimus*? dixi, si addatur, quia vix inveniatur posita in confirmatione privilegiorum, nisi quando confirmatio fit ex certa scientia, ut bene notat *Suar. num. 5. cap. 20.* Respondet ipse *Suarez*, quem sequuntur *Merola*, *Castro Palao*, & alij moderni, quod si fortè talis clausula inveniatur, posita in confirmatione communi, nihil de novo concedit, neque revalidat, sed est quasi repetitio ejusdem rei, posita ad majorem expressionem, & sic non dat novum jus, nec valorem actui, neque addit aliquid supra confirmationem communem, & ideo rarò, ut dixi, ponitur, nisi quando confirmatio fit ex certa scientia; sic *Suarez num. 7.* & prius *cap. 18. num. 9.* dixerat quod in confirmatione in forma communi subin-

telligitur conditio, si id quod confirmatur subsistit validum. Quare si hæc conditio non purificatur, nihil fit per talem confirmationem, etiamsi addatur verbum *innovamus, vel de novo concedimus.*

6. Neque enim proprietates verbi *innovandi*, cogit interpretationem ex vi illius fieri cum nova concessione privilegij. Verum est, quod quando cadit talis confirmatio communis super actum validum, & confirmabilem, seu capace confirmationis, accipit robur, & auctoritatem à Papa confirmante; si quidem illum approbat, & quodammodo facit suum, licet non sicut facit, quod confirmat ex certa scientia, & de plenitudine potestatis, ut dicemus; sed ait *Rodrig. Tom. 1. quest. 8. art. 1. §. ult.* confirmationem in forma communi, quando additur verbum *Innovamus*, prodesse ad non præscribendum contra privilegium; nam tempus præscriptionis debet computari à tempore talis confirmationis, seu innovationis, & sic si præscriptio erat incepta, & non completa, debet inchoari ab hoc tempore renovationis; quæ doctrina, & si non placeat *Patri Suario cap. 20. num. 7.* eam tamen amplectitur novissimè *Merola disp. 6. dub. 4. num. 18.*

7. Confirmatio autem, ex certa scientia, juxta dict. n. 3. & dicenda fufius infra, habet vim novæ concessionis talis privilegij, & confirmandi actum nullum, reddendo illum de invalido validum. Insuper æquivaleret clausulæ derogatoriæ, & restituit privilegia amissa per non usum, aut per usum contrarium, & restaurat revocata, & quomodolibet deperdita; sic tenent *Panormitan.*

468.

mitan in Cap. fin. de decimis. Rodrig. Tom: 1. qq. quest. 8. art. 3. Suar. de leg. lib. 8. cap. 14. num. 1. Donat. Tract. 11. qu. 7. Ricc. cum multis in Collectan. 3099. & alii communiter. Ratio hujus est, quia Pontifex, quando confirmat *ex certa scientia*, confirmat ex certa notitia rei, quam confirmat, & utitur plenitudine potestatis, quam habet. Ergo non ficit & inaniter, sed verè & solidè vult confirmare, & dare valorem rei confirmatae, etiamsi antea non haberet valorem.

469. Rursus, quando Princeps ait, procedere *ex plena cognitione negotij*, & quod operatur *ex plenitudine sua potestatis* illi credendum est absque difficultate; sed quando confirmat *ex certa scientia*, hoc modo procedit, ut fatentur Doctores. Igitur omnia supra dicta includuntur in confirmatione, seu concessione *ex certa scientia*, & quamvis aliqui velint hoc solum tenere, quando clausula, *ex certa scientia*, ponitur expressè in rescripto; nihilominus dicendum est sufficere, quod æquivalenter ponatur per verba, ex quibus talis scientia colligitur, ut diximus num. 3. cum Suarez, & aliis. Verum est, quod in casu dubii de certa scientia, præsumendum est non adfuisse talem certam scientiã, quia cum *certa scientia* sit quid facti, non præsumitur, nisi probetur, ut docent Gonzalez ad regulam 8. Cancell. gloss. 25. §. 1. Rodrig. Tom. 1. quest. 8. art. 2. Ricc. Collectan. 1592. Barbol. de claus. claus. 25. n. 5. Garcia de benefic. p. 3. cap. 2. n. 225. Suar. & alii.

8. Sed quia non desunt Authores antiqui, & moderni sentientes confirmationem *ex certa scientia*, non causare

supradictos effectus, nisi inferatur in ipsa confirmatione tenor privilegij confirmandi, ut constet præcessisse in Principe cognitionem defectus, & nullitatis prioris privilegij, oportet in sequentibus hoc fufius examinare.

9. P. Diana part. 11. Tract. 2. Miscell. resol. 7. præsens dubium excitat, quod & prius fecerat P. Pasqualigus in qq. canon. cent. 2. q. 107. per totam, & cum aliis multis, resolvit, quod nisi in confirmatione inferatur tenor privilegij confirmandi, vel constet habuisse Principem plenam informationem & notitiam illius, clausulam *ex certa scientia*, non operari effectus à nobis assignatos, etiamsi velit vii supremã potestate & plenitudine ipsius; quia nec potestas plenissima se extendit ad impossibilia; impossibile autè est, quod confirmatio sit in forma specifica, nisi procedat ex cognitione specifica determinata, & explicita rei, quæ confirmatur; non secus ac est impossibile, quod sit volitum, quod non est cognitum: quia non potest facere quod non concipit, cum operatio procedat ex scientia; nec potest conficere confirmationem in forma specifica, nisi habeat notitiam specificè & explicitè illius, quod confirmat. Non ergo erit confirmatio in forma specifica ex eo, quod in confirmatione apponantur clausulae, *ex certa scientia*, & *de plenitudine potestatis*, motu proprio, & qualibet aliã, quantumvis prægnantes; nam quæcumque sint tales clausulae, non operantur ultra intentionem confirmantis; intentio autem non operatur ultra id, quod mente concipitur, quia impossibile est, quod

470.

quod intentio sit eorum, quæ non sunt mente concepta; & nemo vult, quod non potest. In hoc consistit totum fundamentum P. Dianæ, Pasqualigi, & aliorum, qui hanc partem sequuntur.

471. 10. Sed hoc fundamentum, peccantorum virorum, parum firmum mihi videtur: Tum, quia ut optimè notavit P. Suar. lib. 8. de leg. cap. 18. quem alij sequuntur, talis modus sentiendi, nimis scrupulosus est; reddit enim incertas, & inuiles ferè omnes hujusmodi confirmationes; quis enim novit, an eas exactè Princeps examinavit? vel unde constare poterit, quod intellexerit nullitates, quas privilegia confirmanda habebant? Dicere autem, quod tenor verborum privilegiorum, quæ confirmantur, est necessariò inferendus in confirmatione, vel quod constet explicitè de informatione individuali Principis, est nimis onerosum, & ferè impossibile, & contra praxim communem.

Adde, posse Pontificem habere pro expresso ficto, quod expressum formale, seu verum formale non est, quod facere potest ad validitatem actus à se facti, & sic expressè fictum æquivalet expresso vero, & formalizita in *Clement. 1. de probat. & Cap. 1. de transtat. & Cap. illa, de elect. Clement. Pastoris, de re judic. & Cap. si motu proprio, de præbend. in 6. & tenet Butrius conf. 55. Germonius Tract. de indult. Cardinal. §. ac veri, num. 5. Barbol. de clausulis, claus. 112. num. 6. & cum invenitur sufficiens fundamentum ad hoc judicandum, prudenter creditur fieri, ut fit in præsentia.*

11. Tum etiam, quia sequeretur, 472. quod idem esset necessarium in revocatione, & in communicatione privilegiorum, quæ quotidie *excerta scientia* communicantur, & communicata sunt Religionibus inter se, & nemo petit, neque quod tenor omnium privilegiorum Ordinum inferatur, in communicatione nova alicujus particularis Religionis; neque quod Pontifex habeat notitiam individualement illorum, ut communicatio sit firma, & teneat, sed cum sola notitia confusa, & in communi omnium privilegiorum, quæ habetur sufficienter ex præsumptione, quod omnia privilegia communia, quæ alicui, vel aliquibus Religionibus concessa sunt à Romanis Pontificibus antecessoribus, prudentissimè concessa sunt. Unde præfens Pontifex, etiam prudentissimè judicat fore communicanda alijs Religionibus, in quibus eadem, vel æquivalens ratio militat; ut sic quæ pares sunt in laboribus, pares etiam sint in favoribus. Nec necesse est, ut major notitia, & cognitio habeatur, quàm ipse Pontifex fatetur habere, ut voluntas Principis, efficaciter extendatur ad omnia dicta privilegia communicanda, & idem dic de revocationibus: Ergo proportionaliter philosophandum est in nostro casu.

12. Tum denique, quia quando 473. Pontifex confirmat omnia privilegia, quæ jam derogata erant, dicendo: *Se omnia illa confirmare, de novo concedere, dummodo derogati in Tridentino non opponantur*, & addit in confirmatione; *se omnia illa quacunque sunt, confirmare ex certa scientia, de plenitudine potestatis,*

S. motu

& motu proprio, quis dubitet confirmationem tenere, cum exceptio firmat regulam in contrarium, quamvis tenor omnium dictorum privilegiorum non inseratur in confirmatione, nec constet de explicita, & individuali notitia concepta à Principe.

474. 13. Si autem istes, quod ista non potest dici specifica, & individualis notitia, & sic nec confirmatio. Respondetur concedendo; in rigore, non esse notitiam formalem, specificam, & individualem privilegiorum confirmandorum; esse tamen æquivalentem, & hoc sufficit, ut ipsa confirmatio æquivalenter sit specifica, & operetur ita efficaciter, ac si esset formalis ac rigorosa. Hoc patet, quia talis confirmatio non potest dici, quod sit solum in forma communi, nam illa repetita verba, *ex certa scientia, & de plenitudine potestatis*, nunquam apponuntur in confirmationibus, solum in forma communi, ut ex ipsis patet; neque apponuntur de stylo Curia, ut vult P. Diana, sed potius stylus est in contrarium, ut multoties expertus sum; nec minus apponuntur cum exceptione, *dum derogatis à Tridentino non opponantur*: Ergo magis operantur, quam si essent tantum in forma communi; ac proinde constituent formam specificam, licet non receptam ex notitia individuali formali, bene tamen æquivalenter, quæ ad intentum idem operatur. Ad instantiam autem, quæ adducitur à Diana, & alijs ex *Iulio II.* statim respondebitur.

475. 14. Dicere autem cum ipso Diana, quod clausula *ex certa scientia*, non operatur circa ea, quæ in facto consistunt; de quibus præsumitur, quod

Princeps non habet notitiam; sed solum circa ea, quæ sunt juris, cum ista non præsumantur à Principe ignorati; minus placet, nam ut bene vidit Suarez quando apponitur dicta clausula *ex certa scientia*. præcipue in privilegijs, *de scientia facti* intelligitur, nam *scientia juris* sæper intelligitur adesse in Principe; aliàs frustra adhiberetur in aliquibus concessionibus, & in alijs omitteretur, ut fit semper in concessionibus in forma communi; nec verba Pontificis in proprietate sermonis verificarentur, neque est inconveniens concedere, quod multæ Bullæ derogatoriæ privilegiorum, expeditæ à Prædecessoribus Pontificibus, corruant, ex confirmatione, & renovatione præsentis; sed hoc est necessarium admittere, imò in aliquibus casibus accidit idem respectu aliquarum Bullarum ejusdem Pontificis, ut patet in *Pio V.* & alijs; nam pro diversitate causarum, rationum, & temporum, prudentissimè variant decreta aliena, & propria, Supremi Principis, & hoc sive revocando, sive confirmando, aut communicando, per quod satisficit scrupulo R. P. Dianæ in principio suæ conclusionis posito.

15. Dicendum est igitur, quod eo ipso quod constet privilegium aliquo 476. ex modis dictis, fuisse ex certa scientia, censetur confirmationem habere efficaciam ad effectus relativos, quia sufficienter præsumitur Principem habere scientiam, quam profiteretur in suis verbis, ne mendax reputetur. Addo, data casu, quod talem scientiam non haberet, censetur habere voluntatem confirmandi actum, sicut indiget: Nam ut

Z

benè

benè notat P. Merola *infra* sufficit resoluta voluntas Principis ac confirmanda, quæ vult & confirmata manent, absque eo quod constet de præscientia Principis, & nota, quod hoc dictum laudat P. Diana; & meritò, licet contra se, nec per hoc dicimus, quod voluntas fertur in incognitum, sed quod voluntas sine cognitione distincta rei, prout in se est, sufficit ad conferendum valorem actui, si in se fuit nullas; etiam si ignoraretur nullitas à concedente, quia materia privilegiorum talis est, ut ad concessionem illorum sufficiat voluntas Principis, quia ipse est propria causa efficiens privilegij, in his, quæ suam potestatem non excedunt, ut dicemus *infra*. Sic etiam dubitans de valore suæ professionis, illam ratificat per novum consensum, & dicitur ratificare *ex certa scientia*, non quia cognoscat illam esse nullam, sed quia non cognoscit esse validam, & nihilominus absolutè, & efficaciter vult, nunc illam de novo facere, & validare, si necesse sit; & quotidie contingit in absolutionibus censurarum, quando dantur sine certa notitia illarum à Prælati in suis Capitulis, & extra, sub hac forma; *in quantum possum, & tu indiges*. Et in absolutionibus, & dispensationibus, seu habilitationibus, quæ quotidie apponuntur in Bullis Pontificiis, ad cautelam pro omnimoda securitate, & nullus dubitat, quod sint efficaces, quando revera necessariae sunt absolutiones, ut docent omnes.

477.

16. Ergo similiter in nostro casu, quamvis quando res ignoratur, vel est dubia, possit dici conditionata ex parte rei, quæ ignoratur, an indigeat validitate, at ex parte voluntatis concedentis est

efficacissima, & causat effectum, ac si esset nova, & absoluta concessio, si opus est, & innovat antiquata, & deperdita, & abrogata, absque eo, quod constet de præscientia specifica Principis; sic cum Suarez Sanchez Tom. 1. summ. lib. 7. cap. 29. Merola *diss.* 6. cap. 2. num. 114. Donat. *quest.* 4. nam. 9. ubi testatur, sic fuisse decisum à Sacra Rota anno 1614. coram Burato die 27. Januarij; teste Farinac. *decis.* 513. num. 6. in 2. part. Ex quo fuit ædificium structum à R. P. Junipero à Drepano in defensorio juris Pontifici; *diss.* 2. *quest.* 4. cap. 2. & 3. ubi latè intendit probare, quod sæpè datur clausula expressa *ex certa scientia*, in confirmationibus, & nihilominus confirmationes remanent intra rationem formæ communis, & idem dicit de clausula de *plenitudine potestatis, & motu proprio, & quorum tenores, pro insertis, &c.* non ex fundamento relato à Diana, sed ex alio à se cogitato, destructo jam per nostram doctrinam.

17. Hic autem advertere oportet, quod licet confirmatio fiat *ex certa scientia, & de plenitudine potestatis*; tamen si privilegium fuit invalidum à principio, ex vitio subreptionis, tacendo aliquid necessarium, vel obreptionis occultando, & palliando, quod declarari debebat, non tollitur talis nullitas per confirmationem *ex certa scientia*, nisi expressè dicatur in confirmatione, *non obstante subreptione, vel obreptione*, quia privilegium subreptitium, seu obreptitium, fuit irritum, & fallum, & revera non fuit concessum, ex defectu voluntatis in concedente. Cum igitur confir-

matio

matio cadat supra privilegia valida in principio, sed postea revocata, seu deperdita, non revalidat privilegia, quæ nunquam fuerunt valida, sic tenent Decius *conf. 10. ad fin. Paris. conf. 1. num. 83. volum. 1. Suar. lib. 8. cap. 19. num. 3.* Barbof. de clauf. *claus. 59. num. 50.* Tamb. de jur. Abb. *Tom. 1. disp. 18. quæst. 6. num. 27.* Castro Palao *Tom. 1. tract. 3. disp. 4. part. 2. §. 10. num. 4.* Portel, Merola, & alij communiter; si verò defectus, qui invalidarunt privilegium à principio sint juris positivi, & sine dolo commiffi, præcipuè cum adest claufula, *supplentes omnes defectus juris; & facti*, redditur validum privilegium, quod fuit nullum à principio; dixi præcipuè, quia ut constabit ex dicendis *infra num. 15.* claufula *ex certa scientia*, vel *de plenitudine potestatis*, fufficiens est ad supplendum omnes defectus juris, ut tenet cum multis Suarez *lib. 8. de leg. cap. 19. num. 4.* Castro Palao *Tract. 3. disp. 4. punct. 2. §. 10. num. 5.* Potel. *num. 32.* Megala *Tom. 2. variar. refolut. refolut. 199. num. 8.* Merola *disp. 6. cap. 5. dub. 1. diff. 2. num. 50.* sed vide *infra sect. 6. num. 4.*

479.

18. Contra supradicta objiciunt adversarij responsum Iulij II. ad instantiam Fratrum Minorum exhibitum super concessionem Sixti IV. in quo declaravit confirmationem privilegiorum dicti Ordinis, per Sixtum IV. amplè factam, non vivificari privilegia semel extincta, seu deperdita, sed solùm, quæ in usu erant, non obstante, quod Bulla confirmativa Sixti IV. facta fuerit *ex certa scientia, & de plenitudine potestatis*, & cum claufula *de novo concedimus*, & cum derogatoria, *non obstantibus revocationibus Apostolicis*, ut

constat ex ipsa Bulla aurea, quam Confectus refert in *Collect. privilegiorum* post Bullam Maris magni, & incipit: *Sacri Prædicatorum, & Minorum Fratrum.* Ergo idem dicendum erit de alijs confirmationibus *ex certa scientia, motu proprio, & plenitudine potestatis.*

480.

19. Hoc tamen non obstante, non est recedendum à jam tradita doctrina, quia illa declaratio Iulij II. fuit sic generaliter facta ob defectum relationis, & informationis imperfectæ; nunquam enim fuit Papæ relatum, Sixtum IV. confirmasse, & concessisse omnia illa *ex certa scientia, & de plenitudine potestatis*, & quod usus fuerit illis verbis: *Ex de novo concedimus*, & quod adjecerit claufulas derogatorias: *Non obstantibus revocationibus Apostolicis*; nam si de his fuisset plenè informatus Iulius II. secus, & aliter declarasset; ita Rodrig. *Tom. 1. 99. quæst. 8. art. 2.* Ubi ait hoc fuisse de mente Doctorum Salmanticensium, Cordub. *ad Compend. Privileg. Panormitan. ad Cap. cum super, de caus. poss. & propriet. Rosel. verb. Absolutio tom. 1. num. 122.* & post multos Suarez *cap. 18. num. 12.* Merol. *Tom. 3. disp. 6. cap. 5. dub. 4. num. 8.* Donat. *quæst. 7. num. 6.* quidquid in contrarium dicant Barbof. in *Collect. DD. ad Cap. cum dilecta, de confirmat num. 28.* Menoch. *conf. 1. num. 432.* Sanch. *lib. 8. de matrim. disp. 4. num. 6.* Tambur. de jur. Abb. *Tom. 1. disp. 18. q. 5.*

481.

20. Tum propter rationes assignatas, tum etiam, quia intentio Papæ, & voluntas, per tot repetita verba, manet expressa, & declarata, aliàs cogeremur fateri, mentiri, vel loqui contra vim, & proprietatem verborum, & præcipuè

illorum de novo concedimus. Tum, denique, quia omnino tolleretur differentia communiter recepta, & assignata à DD. inter confirmationem in forma communi, & forma specifica, quod non est admittendum.

482.

21. Neque obstat videtur decretum Sacrae Congregationis approbatum ab *Vrbano VIII.* qui iussit illud inviolabiliter observari die 18. Novembris anno 1628. tenoris sequentis: *Sacra Congregatio Episcoporum, & Regularium, &c. censuit per confirmationes privilegiorum, quas Regulares à Sede Apostolica post. S. Concil. Trid. obtinuerunt, nequaquam revixisse privilegia prius ab eodem Concilio; ac deinde etiam ipsius Congregationis decreta, sublata, atque extincta, si qua habebant absolventi à casibus Ordinario loci reservatis, quemadmodum nec indulta absolventi à casibus contentis in Bulla Coena Domini legi confuerit, utpote sublata per annuam ipsius Bullae publicationem, vires, aut robur acquisivisse, ex subsequentibus privilegiorum confirmationibus, ac proinde Regulares cuiusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, & instituti, etiam necessario exprimendi, nec intra, nec extra Italiam ex privilegiorum, aut confirmationum ejusmodi, quas vel hactenus obtinuerint, vel deinceps forte obtinebunt, posse quemquam absolvere ab eisdem casibus in Bulla Coena Domini, aut Ordinario loci reservatis. At si secus egerint absolutiones nullas, atque irritas fuisse, ac fore. Ab alijs vero casibus, & censuris Sedis Apostolicae reservatis siquidem habeant Regulares à Sede Apostolica facultatem absolventi, illam extra Italiam minime sublata fuisse.*

483.

22. Non obstat hoc decretum, dicunt aliqui, nam loquitur tantum de privilegijs confirmatis, confirmatione simplici, & in forma communi, non autem de confirmatis, seu concessis *ex certa scientia*; sic docet P. Merola *Tom. 3. de privileg. cap. 5. de confirmat. num. 61.* & hocposito, quod tale decretum sit authenticum, quod addit, quia dubitat de hoc, cum non reperatur in Bullario novissimo Romano, ubi in appendice ad Bull. *Vrbani VIII.* alia decreta à se confirmata proponuntur, Quintana *advenn. idem dubitat Tract. 3. singul. 15. num. 5.* ex eo quod Eminentiſſimus Cardinalis de Lugo de illo nullam faciat mentionem cum anno 1638. egregium opus de poenitentia Romae ediderit, decem annos post hoc decretum *Vrbani VIII.* ubi rem hanc ex professo discuteit, & alia decreta adducit, quo satis indicatur (ait Quintana *advennas*) vel quod hanc revocationem vim nullam habere existimaverit, vel quod ad ejus notitiam non pervenerit; ac proinde non sufficienter promulgatam fuisse, & saltem potest dubitari de sufficienti publicatione, de qua mihi non constat, neque invenio apud Authores modernos, solum P. Donatus hoc decretum supponit, ut authenticum, & publicatum, ex eo quod vidit in libello impresso intitulo: *Bulla, & decreta recentiora Vrbani VIII.* sed quod tale decretum sit authenticum, videtur certum, ut multi referunt apud *Dian. 1. p. tract. 5. resol. 6. & 3. part. Tom. 2. resol. 122.* Didac. Frances in suo *pastorali tract. 5. quest. 1. num. 14.* Ludovic. à Cruce in Bull. *Cruciat. cap. 3. dub. 4. n. 8.* Trullench, *lib. 1. Cruciat. dub. 3. sed*

an omnibus in locis sufficienter publicatum sit, ita ut pro omnibus provinciis obliget, non est ita certum quia firmiter hoc negat Quintanadveni. *Tract. 3. de penit. singul. 15. n. 4.* ubi docet sic testari à relatis doctis, & versatis in hac re.

Sed quidquid sit de hoc, ipse Donatus sequitur Merolam in prima solutione; videlicet, quòd solum loquitur de confirmationibus, & concessionibus in forma communi, siquidem illud decretum est nimis generale, nullam faciens mentionem formæ specificæ, quod erat necessarium, ut limitatæ & restrictæ intelligerentur confirmationes *ex certa scientia*, amplè factæ, & sine ulla limitatione, ut patet in Bullis revocatorii Pontificum, in quibus per clausulas solum generales non derogatur privilegiis qualificatis per specialem clausulam, qualis est *ex certa scientia, & de plenitudine potestatis*, præcipuè si concessa sint Religionibus, ut diximus: Ergo multò minus per decreta generaliter loquentia, etiam confirmata generaliter à Romano Pontifice, revocata manebunt, quæ *ex certa scientia* fuerunt priùs concessa: aliàs omnes confirmationes factæ, & faciendæ, ut loquitur præfens decretum, essent solum in forma communi, ut diximus n. 11. quod nullo modo est admittendum.

484.

23. Sed an hæc interpretatio legitima sit, nec approbo, nec reprobo, docti judicent: solum mihi in præfenti aliqua notatu digna occurrunt, videlicet, quòd ante Tridentinum concessa est Religiosis potestas absolvendi à casibus Sedi Apostolicæ (saltem extra Bullam Cænæ) & Episcopis reservatis, ut constat ex privilegiis relatis à Rodri-

guez Tom. 1. qq. qu. 61. art. 3. Miranda Tom. 1. quest. 46. art. 3. videlicet à Sixto IV. Urbano IV. Eugenio IV. Julio II. & referuntur in Comp. verb. *Absolutio quoad seculares*, & verb. *Casus reservati*, & idem concessit Paulus III. Societati Iesu, Bull. incip. *Cum inter cunctas*, ibi: *Nec non illis ex vobis, qui Presbyteri fuerint quorumcumque, utriusque sexus Christi fidelium, ad vos undecunque accedentium confessiones audiendi, & confessionibus diligenter auditis, ipsos, & eorum singulos, eorum peccatis, criminibus, excessibus, & delictis, quantumcumque gravibus & enormibus, etiam Sedi Apostolica reservatis, & à quibusvis ex ipsis casibus resulantibus sententijs, censuris, & penis Ecclesiasticis (exceptis contentis in Bulla Cænæ Domini, qua solita est legi) absolvendi, ac eis pro commissis penitentiam satisfacturam, &c. Nec non vota quacumque, per eos pro tempore emissæ (ultra marinis visitationis liminum D. Petri, & Pauli Apost. de urbe. ac S. Iacobi in Comp. stella; nec non Religionis, & castitatis votis duntaxat exceptis) in alia pietatis opera commutandi, plenariam & liberam facultatem auctoritatis Apostolicæ beneplacito concedimus.* Ubi aperte concedit potestatem absolvendi à reservatis Episcopo, quia omnia concedit præter ibi exclusa, ex eo quòd exceptio firmat regulam in contrarium. Quo privilegio absque dubio fruuntur aliæ Religiones, teste Quintanadvenas, *tract. 3. de penitent. sing. 16. num. 3.* ubi bene notat, quòd cum dicta privilegia concessa sint Regularibus ante Tridentinum, minimè revocantur per præfatum decretum Urbani VIII. quia in illo tantum revocantur privilegia, quæ à Tridentino fuerant extincta, & con-

Z 3

signa-

firmationes, quæ eorundem privilegio-
rum post Tridentinum obtentæ sunt; ut
patet ex ipso decreto *Vrbani* ibi: *Censuit
per confirmationes privilegiorum, quas
Regulares à Sede Apostolica post sacrum
Concilium Trid. obtinuerunt, nequaquam
revixisse privilegia prius ab eodem Conci-
lio sublata atque extincta, absolvendæ à
casibus Ordinario reservatis.* Ergo cum
supradicta privilegia *Pauli III.* & alio-
rum per Tridentinum revocata seu ex-
tincta non sunt, hoc decretum *Vrbani
VIII.* nec circa illa, nec circa illorum de-
clarationes versatur. ac proinde nec de-
rogat, nec contra illa aliquid dispo-
nit.

485.

24. Quòd verò per Tridentinum
non fuerint dicta privilegia extincta,
nec revocata, docent *Enriquez lib. 6.
cap. 6. §. 4. litt. Q.* *Rodriguez Tom. 1.
quæst. 61. art. 1. & 3.* *Suarez Tom. 4. in 3.
part. disp. 30. sect. 2. num. 16.* *Martinus
del Rio disquis. mag. lib. 6. cap. 6. sect. 3.*
Vivaldus in Candel. 26. de absolut. *Ludovic.
à Cruce disp. 1. in Cruc. cap. 3. dub.
5.* *Quintanadvennas ubi supr. à singul.
14.* & alii plures contra *Mirandam* &
Sorbum.

25. Probatum primo, quia si aliquis
locus esset assignabilis ex Tridentino,
ubi dicta, & similia privilegia annulla-
rentur, maximè ex *Cap. 6. sess. 14.* ubi sic
statuitur: *Extra mortuæ articulum, Sacer-
dotes cum nihil possint in casibus reserva-
tis, id unum pœnitentes persuadere nitan-
tur, ut ad Superiores & legitimos iudices
pro beneficio absolutionis accedant.* Sed
hoc decretum nihil obstat, quia clarè
loquitur de Sacerdotibus habentibus
solam ordinariam jurisdictionem au-
diendi confessiones, non verò de ha-

benibus etiam delegatam, ut habe-
bant Regulares. Quod constat ex ver-
bis ipsius Tridentini, id paulò antè de-
clarantibus, ibi: *Vt verissimum esse, Sy-
nodus hac confirmat, nullius momenti ab-
solutionem eam esse debere, quam Sacer-
dos in eum proferi, in quem ordinariam,
aut subdelegatam non habeat jurisdic-
tionem: quid clarius? Cum igitur Regu-
lares habeant jurisdictionem delega-
tam per dicta privilegia, manifestè ap-
paret, nec de illis verbum loqui Tri-
dent.*

26. Hanc doctrinam apertè satis 486.
tradit *Ludovicus de Beia part. 2. cas.
21. §. Tandem,* ubi ait: *Concilium cum
dicit, quòd nihil possint Sacerdotes in
casibus reservatis, prohibet jurisdic-
tionem activam respectu casuum reserva-
torum, ita ut nullus autoritate pro-
pria ab illis valeat absolvere; sed non
prohibet eam, quam per privilegia spe-
cialia concedit Papa Religiosis, vel aliis
personis. Tandem quia intentio Con-
cilii ibi non est limitare auctoritatem
Pontificis, nec de his loqui, qui ex com-
missione Papæ absolvunt, ut apertè
constat. Tum, quia privilegia Religio-
sis in communi, & non in particulari
concessa, non videntur revocata, nisi
fiat de eis specialis mentio, ut latè pro-
bat *Henricus Salmanticensis in Relectio-
ne de privileg.* hæc ille, & nos hanc ulti-
mam partem probavimus suprâ, & ex
dicendis etiam constabit.*

27. Sed objicies primò, ex verbis 487.
relati decreti *Vrbani VIII.* num. 21. ubi
concluditur: *Ac proinde Regulares cu-
jusvis Ordinis in vim privilegiorum, aut
confirmationum ejusmodi, quas vel hæc-
tenus obtinuerunt, vel in futurum obtine-
bunt;*

tunt; nec posse quemquam absolvere ab eisdem casibus in Bulla Cœne, aut Ordinario loci reservatis.

derari possunt, tractabimus sect. 10. huius disputationis.

488. 28. Respondetur facillè, quòd cum de eisdem privilegijs & confirmationibus loquatur, ut constat ex particula ejsusmodi, seu huiusmodi, quæ relativa est præcedentium, cum omnibus suis qualitatibus, ut docent Navarr. Conf. 51. n. 5. de rescript. Gonçal. reg. 8. Cancelgloss. 4. num. 4. Seraphin. Rot. Rom. decis. 388. Farinac. in decisionib. decis. 373. num. 6. Tom. 1. part. 2. solum debent intelligi de illis privilegijs, quæ extrecta fuerunt per Tridentinum, & de confirmationibus eorundem, non autem de alijs.

31. Occasione acceptâ ex revocatione privilegiorum præfati decreti Urbani VIII. placuit hîc annectere in peculiari Sectione alias similes, & generalissimas revocationes, sub Clemente VIII. & Paulo V. ut commodius Lector eas possit cum distinctione percipere, & scire ad quas personas se extendant, & quibus in locis; nam apud aliquos Authores non sine confusione & difficultate inveniuntur expositæ.

SECTIO V. INCIDENS.

Quomodo intelligenda sint revocationes generales omnium privilegiorum sub Clemente VIII. & Paulo V. edita?

489. 29. Obijcies secundò, responsum factæ Congregationis de mente Gregorij XIII. cuius meminît Suarez, & Enriquez supra, ubi Episcopo, de hoc dubio interroganti, sic responsum fuit: Hac de re cum Congregatio accuratè egresset, ac deinde illam ad S. D. N. retulisset, Sanctitas Sua censuit ex facultatibus per hoc Mare magnum, aliave privilegia Regularibus concessa, eis non esse factam potestatem absolvendi à reservatis. Roma 10. Septembris 1577.

1: SACRA Congregatio Eminen- 491.
tissimorum Cardinalium anno 1601. die 9. Januarii decretum approbatum, & confirmatum à Sanctitate Clemente VIII. edidit, & publicari fecit, ubi prohibetur: Omnibus confessoribus secularibus, & Regularibus, ut sub quovis pretextu, seu privilegio non possint absolvere à casibus clarè vel dubiè in Bulla Cœne Domini solita legi contentis, vel alijs quomodocumque Sedi Apostolicæ reservatis, aut in futurum per Sanctitatem Suam, eiusque Successores, pro tempore in eadem Bulla, vel aliter reservatis, nec etiam à casibus, quos Ordinarij locorum hætenus reservârunt, vel in posterum reservabunt, nullo casu, etiam necessitatis, vel impedi- menti, nisi mortis articulo sine nova & speciali Sanctitatis Sua, aut Successorum suorum, vel Ordinatio- rum, quoad casus ab

490. 30. Respondent aliqui, & benè, quòd cum hæc fuerit epistola data pro quodam particulari interrogante, nec fuerit promulgata per modum legis, non obligat, nisi pro nicolis illius Diocesis. Quibus addo, quòd etiam si hoc decretum esset universale, per illud minime annullarentur confirmationes privilegiorum, quæ postea à multis Romanis Pontificibus factæ sunt, & sic pro casu præfati nihil obstat. Alia, quæ pro reservationibus futuris desu-